

Sverige ligger dernede. Langt nede. Den unge mand ser den lange kystlinje godt ti kilometer under sine fødder.

Det er en helt klar sommerdag. Hele Sverige ses tydeligt, hele Skandinavien. Han er på vej hjem igen. Men hjem er noget andet nu.

Han har ondt i maven.

Den unge mand prøver at forstå. Han prøver at forstå alt det nye. Alt det, der er sket. Han læser i en tyk stak papirer og forsøger at forstå, hvad midsommerugen betød.

Alt det, den førte med sig.

Alt det, den lavede om på.

Alt det, den satte på plads.

Livet kan stadig overraske, tænker den unge mand overrasket. Jeg rejste ud som ét menneske og vender hjem som et andet. Og hjemmet er heller ikke det samme.

Han læser videre i sine papirer.

Og forstår, at intet nogensinde er færdigt.

Landet, hvor nætterne bliver mørkere hele den korte sommer, tænkte hun. Og det land er mit.

Og lige netop den tanke var forbudt.

Det gik ikke mere. Det kunne ikke blive ved. I nat, i denne lyse sommernat, ville der ske en ændring. På den ene eller den anden måde.

Hun ville ikke gå ud og udsætte sig for den smukke sommernats dragende nordiske kval. Denne forunderligt dejlige, sødt stikkende smerte, der trængte helt ind i marven.

Vemodet.

Ikke endnu, først lige om lidt.

Hun blev stående og så ud ad opgangens vindue. Lidt på afstand. Fra siden. Stadigvæk udefra.

Det var som et maleri.

Hvis eneste motiv var det rene, skære midsommerlys.

Og det er mit, tænkte hun. Jeg har gjort mig fortjent til det. Jeg har ret til det. Det, om ikke andet, har taget mig til sig.

Så trådte hun ud i den lyse nat.

Lys og ren. Og kold. Hun stod lidt og lod sig gennemsitre. Indtil det blev en regulær kuldegysning. Som satte hende i bevægelse.

Det var snart årets lyseste nat. Snart ville nætterne igen blive længere. Men man kunne stadig ikke kalde det sommer, ikke rigtig. Ingen ville vel i ramme alvor kalde denne isnende kulde for sommer. Hendes krop, om ikke andet, huskede helt andre somre.

Hun ville bare videre med sit liv. Sit eget liv. Det var alt. Og det måtte hun ikke.

Nedim. Sorgen overvældede hende. I al sin kraft.

Hun var nødt til at stoppe op. Hjertet frøs til is.

Nedim. Min bror. Nedim og Naska. Kun ét år imellem.

Altid sammen. Altid nær, altid til at regne med. Så tæt på hinanden, som man kan komme. De to små.

Som vi lignede hinanden.

Som to dråber vand.

Men ikke mere.

Hun gik videre gennem det totalt mennesketomme højhusområde. Klokken var tyve minutter over to om natten, og det var lyst som om dagen. Som om verden var tømt. Tømt for alt andet end et klart, klart lys.

Og hende selv.

Nedim, hvorfor skulle det være sådan? Hvorfor lod det sig ikke gøre at bryde? Jeg vil jo bare leve.

De undertryktes undertrykkelse.

Nyt navn, nyt telefonnummer, ny adresse, ny by – det var ikke nok. Al den energi, du brugte på at finde mig, Nedim, kan den ikke tolkes som kærlighed? En forvrænget broderkærlighed?

Stockholm burde have opslugt mig, men du fandt mig. Du ledte efter en nål i en høstak, og du fandt den. Men den vil stikke dig. Det gælder udelukkende om at stikke først. For ingen ord vil nogensinde slå til. Ord har ikke noget med sagen at gøre. Det var ikke sådan, han brugte ordene. Som samtale, som dialog.

Telefonsamtalen i går aftes. En sølle form for ord. Ord som maskering. *Som om* han samtalede.

»Vi må mødes, Naska.«

»Jeg hedder ikke Naska. Jeg hedder Rosa.«

Der voksede mange blomster i rabatten. Hun plukkede en og så på den. Den var lille og duftede underligt.

Syv forskellige blomster under puden, og midsommernatten ville blive magisk. Alle de mærkelige ord: »Kom liljer og akeleje, kom roser og salvie, kom søde krusemynte, kom min hjertensfryd«.

Hvad var en akeleje?

Asfaltblomster kunne vel også gøre det, tænkte hun med et skævt smil og plukkede en vissen blå. Fem til, og hendes

ønsker ville gå i opfyldelse, verden ville blive forvandlet.

Natten ville blive magisk.

På sin vis var den det allerede. Denne dragende fornemmelse. Knuden i mellemgulvet. Lyset, der satte sig fast nede i halsen.

Kun én ting talte for, at hun ville overleve natten.

Og det var ikke kniven. Den latterlige, lille schweizerkniv i tasken. Som desuden skulle foldes ud, før den var noget bevendt. Hun plukkede endnu en blomst, en slatten gul én. Jo, hun skulle nok folde kniven ud. Så snart hun havde syv forskellige blomster at lægge i tasken.

Men ikke før.

Asylcenteret i Skåne. Hun var seks, han var syv. De lærte sig svensk, mens de ventede. Men frem for alt badede de. Den lille sø. Det iskolde *svenske* vand. Som de altid strøg ned til. Nedim og Naska.

De to små.

Hvorfor ikke bare ringe til politiet? Hvorfor ikke sørge for, at politiet også var der på mødestedet?

Fordi det måtte have en ende. Fordi hun måtte tale med ham, selvom han ikke hørte efter. Få ham til at forstå. Det var så vigtigt, at han og andre som ham forstod. Den yngre generation. Før eller siden blev de nødt til at høre efter.

Og fordi han var – hendes bror.

Hun plukkede en mærkelig orange blomst med fligede kronblade. Fire. Hun måtte finde ud af, hvad de hed.

Nu kunne hun se bygningen. Den var lavere end de andre. Et fælleshus. Mødelokaler. Ligkiste.

Hun så på uret. Lidt i halv tre. Dødsøjeblikket.

Så greb angsten hende. Det følte, som om hun blev kvalt, den pressede tungen bagud og ned i svælget, og det var helt umuligt at ånde.

Hun kunne simpelthen ikke gøre det.

Hvorfor vandrede hun mod sin egen død? Hvorfor? Hun kunne jo have hindret det. Havde han ikke ringet og advaret hende, *netop for at hun skulle stoppe ham?* Var det i virke-

ligheden ikke en bøn: Stop mig, jeg kan ikke stoppe mig selv, århundreders tradition lægger kniven i min hånd, og jeg kan ikke selv sige fra.

Du må gøre det for mig, Naska, det er derfor, jeg ringer.

Nej, Nedim, du skal *selv* sige fra. Du skal selv træffe dit valg, du skal selv bryde århundredernes beklumrede fængsel ned og lade den friske luft strømme ind. Jeg kan ikke gøre det for dig.

Jeg vandrer mod min egen død, fordi jeg stoler på, at du vil komme til fornuft. At du vil lade ordene blive ord igen. At netop du netop nu vil bryde slægternes tradition. Min forsvarsløse krop kræver det af dig. Og mine ord.

Men hun havde jo kniven. Så længe schweizerkniven lå i håndtasken og var foldet sammen, stod hendes argumentation til troende. I samme nu, hun foldede den ud, sagde hun noget helt andet.

Det var en tveægget vandring.

Hun kom i bevægelse igen. Der blev længere og længere mellem blomsterne. Kunne hun virkelig nå at samle syv forskellige? Sætte sin lid til en svensk tradition?

Hun var usikker på, om den lille lyserøde plante, der tittede frem af stenlægningen mellem fortovet og kørebanen, faktisk kunne regnes for en blomst, men trak den alligevel op og føjede den til buketten. Nu var der fem. Fem blomster under puden.

Men hvilken pude?

Den i kisten?

Hun var nået hen til det lave fælleshus. Ikke en blomst så langt øjet rakte, ikke engang i rabatten. Som om det ikke var meningen, at hun skulle nå helt derhen.

Hun kunne se gennemgangen, den buede indgangsportal til gårdhaven. Mødestedet. Ikke en lyd, ikke en bevægelse, kun det glasklare, skærende nattelys.

En smuk nat at dø.

Hun var nået hen til hjørnet. Hun blev stående lidt op ad muren. Hun så ned på sine fødder. En lille vinrød blomst stak

op af asfalten mellem kondiskoene.

Hun tog den og smilede blegt. Seks forskellige blev det til, tænkte hun og gik rundt om hjørnet. Det er det, man kalder »nærved og næsten«.

Han sad på en bænk lidt inde i gården. Han sad med den bøjede ryg ud mod hende og ansigtet rettet mod knæene. Som om alverdens tyngde pressede hans skuldre mod jorden.

Hun listede sig nærmere. Hun holdt ingen schweizerkniv i hånden, kun seks forskellige blomster i en ynkelig buket.

Det var hende selv, der var våbnet. Hendes person. Alt det, den appellerede til. Det var hendes eneste våben.

Hun var næsten henne ved ham. Han blev siddende uden at røre sig af stedet. Tyngden virkede overmenneskelig.

Lige om lidt ville han vende sig om. Kniven ville lyne i hånden. Det ville være det afgørende øjeblik.

»Nedim?« sagde hun dæmpet.

Han svarede ikke. Sad bare der og så dødsenstræt ud.

»Nedim?« sagde hun igen, lidt højere, og lagde hånden på hans ryg.

Let, ganske let.

Han faldt forover.

Den usynlige tyngde væltede ham lige ned i asfalten. Han faldt leddeløst, tungt, uformeligt.

Øjnene stirrede mørkt op i den lyse sommernat. Med kul-sorter rande under. Som om han ikke havde sovet i måneds-vis.

Nu kunne han sove til evig tid.

Hun så på sin bror. Hans højre hånd holdt en stor, bred-bladet kniv. Den lignede ikke.

Hans hvide skjorte var helt rød.

Og i et knaphul sad en lille, blåviolet blomst. Den lignede en smukt formet klokke. Da hun tog den og fjøede den til sin buket, slog det hende, at hun godt vidste, hvad den hed. Det havde hun lært for ganske nylig.

Akeleje. Det var en akeleje.

Langsomt, langsomt åbnede hun håndtasken og lagde bu-

ketten med de syv forskellige blomster ned til den sammenfoldede schweizerkniv.

Så lukkede hun tasken.

Sad lidt uden en lyd. Trak vejret.

Og fra dybder, hun ikke længere troede fandtes, steg en gråd, der gik i ét med det svenske midsommernatslys og blev en ældgammel sørgesang hinsides alle menneskelige grænser.

Fotografen slog følge gennem gangene med et par med tvillingeklapvogn. De så ud til at kende vejen.

Familiefaderen, der virkede lidt for varmt klædt i sin tykke skindjakke, sendte ham et flygtigt blik og et lige så flygtigt nik. Han var en kraftig mand et sted i halvtredserne med et langstrakt, ligesom skråt-indad-og-bagud-trukket ansigt. To søde, små pigeansigter kikkede op fra tvillingevognen. De var henholdsvis to og tre år og havde begge den samme langstrakte ansigtsform. Det så ret komisk ud.

»Vent lidt, Viggo!« råbte konen omme bag ham. Manden stoppede brat op og stønnede lydeligt.

»Vi er allerede for sent på den,« mukkede han. »Hvad er der nu?«

»Vi bliver nødt til at pakke blomsterne ud,« sagde konen. »Så man ikke kan se, de er fra Konsum.«

»Vi er der jo ikke endnu,« klagede manden. »Kan du ikke gøre det i elevatoren?«

»Der er jo videoovervågning,« sagde konen og fumlede med papiret om den lidet glamourøse buket. Hun fortsatte: »Hvorfor skal den fest partout holdes på Politigården?«

»Hvad er der nu i vejen med det?«

»Det er en labyrint. Folk farer vild. Se bare ham dér.«

Manden i skindjakken vendte sig om og så på fotografen.

»Skal du også med?« spurgte han. »Til festen?«

»Ja,« nikkede fotografen. »Jeg er fotograf. Jeg må vist erkende, at jeg er faret lidt vild.«

»Aha,« sagde manden og gav hånd. »Så det er dig, der har snuppet mit job. Det plejer at være mig, der filmer. Men denne gang sagde de, det skulle være lidt mere prof.«

Fotografen rystede den fremstrakte hånd, men inden de nåede at præsentere sig, råbte konen:

»Så! Bare han nu ikke ser, at tulipanerne er rådne.«

»Du mener vel visne? Man siger 'visne' om blomster, ikke 'rådne'.«

»Jeg *mener* faktisk rådne.«

Efter en længere ørkenvandring nåede de ind i elevatoren. Børnene fulgte mistænksomt fotografen med øjnene, mens han tog sit store kamera op af tasken og skruede blitzen på. Hvorpå den ældste pludselig slog den yngste på siden af hovedet med sin rangle, og begge gav sig til at stortude.

»Charlotte!« råbte manden med desperation i stemmen og rev ranglen til sig.

I det samme gled elevatordørene op, og en snes blikke rettedes mod dem. Et stort banner var hængt op under loftet og forkyndte med skrigrøde bogstaver: »Endelig! Hultin går på pension!« Med lidt mindre, tilsyneladende nyskrevne bogstaver stod der: »Ligesom det svenske landshold!«

Den stortudende familie begyndte at mase sig ud af elevatoren, og en mand med kridhvidt hår gik hen til dem; han var tilsyneladende den eneste, der vovede sig i nærheden af dem.

»Er den til mig?« sagde han på finlandssvensk og snuppede ranglen. »Det er da alt for meget.«

»Klap i,« svarede manden med skindjakken og rev ranglen til sig igen.

»Tænk, at Sverige skulle vælge lige netop i dag til at tabe til Senegal,« fortsatte den hvidhårede muntert. »Det havde Finland gjort bedre.«

»Hvad vrøvler du om?« brummede skindjakken. »Tror du, jeg har tid til at sidde og glane på fodbold? Når jeg er hjemme, laver jeg ikke andet end at skifte bleer.«

»Hvor har vi festens genstand?« spurgte hans kone omme bag ham.

»Er du der også, Astrid?« spurgte den hvidhårede, kringlede sig forbi den store, gav hans kone et knus og tilføjede:

»Sikke spændstige tulipaner.«

»Ssss, Arto!« udbrød hun. »Tror du, han lægger mærke til det?«

»Nej, du kan være helt rolig. Han svæver på champagnebobler.«

Elevatoren tømtes. Kun fotografen stod stadig inde i den. Han brændte et billede af på manden med det hvide hår, som missede lidt med sine blændede øjne, inden han sagde:

»Aha. Alle tiders. Fra Fotoringen? Vi har ventet på dig.«

»Undskyld, jeg er lidt sent på den,« sagde fotografen. »Jeg for vild.«

»Du er ikke den eneste. Jeg er Arto Söderstedt, festarrangør. Jeg skal ikke forstyrre dig mere i dit arbejde. Kast dig ud i mylderet og slip aftrykkerfingeren løs.«

Fotografen rettede på sin fladmaste kamerataske, klemte sig ud af elevatoren og begav sig ud i det såkaldte mylder.

Stemmernes summen, som tvillingevognens spektakulære ankomst havde dæmpet lidt, steg atter. Folk havde grupperet sig i små klynger, som med en vis regelmæssighed opløstes og dannede andre klynger.

Fotografen tog en stribe oversigtsbilleder. Folk skulle lige vænne sig til lysglimtene fra blitzten, så de blev en naturlig del af festen.

Først banneret. Forskellige konstellationer under banneret, forskellige vinkler.

Det var ikke svært at identificere festens midtpunkt. Han stod med et champagneglas i hånden og konverserede gratulanter til højre og venstre. Med jævne mellemrum trak han op i de minimale briller, som insisterede på at glide ned ad hans enorme næse.

»De dufter lidt specielt,« sagde han og rystede skindjakkens udstrakte hånd.

»Specialimporterede hollandske tulipaner,« sagde skindjakken. »Du kan godt droppe mistænksomheden nu, Jan-Olov. Den tid er slut.«

»Den slags er vist ikke sådan at lægge af sig.«

»Det skal nok gå. Kerstin kan sit kram.«

»Ja, det ved jeg,« sagde festens genstand. »Jeg har selv valgt hende.«

»Men ikke helt alene, vel?« sagde en blond, solbrændt mand, der kom smuttende ind fra siden og gav festens genstand et venskabeligt knyttnæveslag på overarmen.

»Jo,« sagde festens genstand neutralt og så på sin overarm, men da havde den blonde, hvis krusede hår mindede betænkeligt om en toupé, allerede vendt sig til skindjakkens kone.

»Vi har vist ikke truffet hinanden før?« sagde han med et perlehvidt smil. »Jeg er Waldemar Mörner, A-gruppens formelle chef.«

»Astrid,« sagde skindjakkens kone. »Jeg bor sammen med Viggo Norlander.«

Fotografen knipsede et par billeder og satte sig i bevægelse gennem salen.

En forbløffende mængde børn fyldte nu kameraets søger. Det lignede en blanding af en ungdomsklub og en børnehave. Han talte ni mindre og to store, to piger omkring de seksten, der sad for sig selv ved et bord og så ud, som om de var ved at gå til af kedsomhed. De ni mindre var en blandet, men let differentierbar skare: fire mulatter, fire kridhvide og en mørkhåret. Den mørkhårede var en dreng i otteårsalderen, der drøuede rundt og trak tøserne i håret og så ud, som om han var kommet i paradiset. De hvinede som på bestilling. Som orgelpiber.

Kameraet zoomede ind på de to store piger. Den ene var ekstremt lys og hørte tydeligvis sammen med de fire mindre ditto. Den anden var nærmest mellemløst og sværere at placere.

»Adr, hvor er han klam,« sagde den lyse.

»Sådan en flok gamle narrøve,« sagde den mellemløste. »Jeg tog sgu kun med, fordi jeg er nødt til at være sød ved far, nu da de skal skilles.«

»Bare det var mine. Så kunne jeg få mit eget værelse.«

Fotografen fyrede blitzten af lige i øjnene på pigerne.

»Hvad fanden har du gang i?!« fnyste den lyse. »Idiot!«

»Kæmpenørd,« hvæsede den mellemløste.

Søgeren gled videre gennem salen.

En meget stor mand hævede champagneglasset mod et umage par i trediveårsalderen og sagde triumferende:

»Piger ligger i skødet, drenge bærer man under hjertet.«

Det umage par så på hinanden. Kvinden var høj, lys og kortklippet, manden noget mindre, mørklødet og med halvlangt hår. På hans bryst hang et spædbarn i en bæresele.

Fotografen fyrede et par billeder af og indkasserede nogle lange blikke. Han undlod at sænke kameraet.

»Pigemave,« sagde den kortklippede kvinde drømmende. »Minsandten om ikke du fik ret, Gunnar.«

»Det slår aldrig fejl,« sagde kæmpen og strøg forsigtigt det sovende spædbarn over de mørke dun. »Isabel er et smukt navn. Hvornår skal hun døbes, Sara?«

»Det ligger ikke helt fast endnu,« sagde den mørklødede med et strejf af irritation. »Vi er ikke helt enige om kirken. Katolsk eller protestantisk.«

»Ja, man kan sgu altid finde noget at skændes om,« sagde kæmpen muntert. »Det er åbenbart et grundbehov. For vores vedkommende er det et hus.«

»Et hus?« sagde den kortklippede.

»Ja, altså et sommerhus. Eller en lille hytte. Grækenland eller Italien. Ludmila har fundet et lille sted i Venetien, fyrré kilometer fra Venedig. Jeg er stadig mest for Kykladerne.«

»Hvordan dølen har I råd til det?« udbrød den mørklødede.

Kæmpen trak på skuldrene.

»Tja, Jorge,« sagde han. »Vi har begge to levet et sparsommeligt singleliv i en herrens masse år. Uden rigtig at bruge penge på noget. Og pludselig har vi altså råd. Det var fedt at finde ud af. Jeg havde end ikke drømt om det.«

»På den anden side, hvordan får man råd til en ny elbas?« spurgte den kortklippede kvinde. »Når man lige har købt lejlighed og lige har fået barn?«

Den mørklødede tav. Syrligt.

Kæmpen sagde:

»Nå, så det er det, din forældreorlov går med, Jorge?«

»Får man kniven på struben og *skal* sige noget positivt om dig, Gunnar, så må det være, at du aldrig prøver at score billige point.«

»Jeg mente det rent sagligt og neutralt. Er det det, du bruger din forældreorlov til?«

»Det er ikke noget at gøre sådan et nummer ud af. Det var bare et godt tidspunkt at begynde igen. Vi er en gruppe amatører på forældreorlov.«

»Men *elbas*? Jeg troede, du spillede jazz?«

»Det ene udelukker ikke det andet,« sagde den kortklippede kvinde med stramme læber. »Han har også købt en ny kontrabas. På afbetaling.«

»Lad os nu ikke komme op at toppes,« sagde den store faderligt. »Tænk hellere på Henri Camara. Så kan vi mødes i fælles forbitrelse, fælles sorg.«

»Ha!« sagde den mørklødede. »Elendig kamp.«

»Henri Camara?« sagde den kortklippede kvinde.

»Senegaleseren, der scorede to mål i ottendedelsfinalen og sendte Sverige ud. Henrik Larsson scorede ét, og det var da flot. Tænk positivt.«

Det var et godt tidspunkt at liste af på. Fotografen lod blitzen lyne et par gange og satte farten kendeligt op, da han hørte de spæde skrig fra bæreselen.

Han standsede op ved en ny klynge. En kulsort kvinde sagde på dalmål:

»Sikke fint de leger sammen. Jeg var lidt nervøs for, at det skulle gå i koks.«

Den kridhvide mand, fotografen havde mødt ved elevatoren, og som havde præsenteret sig som Arto Söderstedt, lagde armen om en næsten lige så kridhvid kvinde og sagde eftertænksomt:

»Det ligner næsten et skakspil ...«

Fotografen vendte sig om og kikkede på de legende børn, næsten lige så mange mørke som lyse. Han grinede og tog et par billeder.

Den kulsorte kvinde lo også højt.

»Ja, sgu!« udbrød hun. »Slutspil!«

Kvinden i Arto Söderstedts arm sagde på finlandssvensk:

»De hvide er vores – også hende ribset ovre ved bordet – og de sorte er jeres. Det kan enhver se, men hvem er ham drengen, der løber rundt og trækker pigerne i håret?«

»Jokeren i spillet,« sagde den hvide mand.

»Det ved jeg faktisk ikke,« sagde den sorte kvinde.

»Men det ved jeg,« sagde den hvide mand. »Og når man taler om solen, så skinner den. Den tredje mor. Mamma Inspektør.«

En lille, mørk kvinde omkring de fyrre kom hen til gruppen med en høj, ung mand på slæb.

»Sådan tiltaler man ikke sin chef,« sagde hun på vaskeægte göteborgsk.

Fotografen nåede at få et par skud i kassen, inden hun vendte sig om mod børnene og råbte:

»Anders! Vil du så lade være med at trække pigerne i håret! Hvad tænker du på!«

Drengen lo højt og blev ved med at trække pigerne i håret.

»Det gør ikke noget,« sagde den sorte kvinde. »Indtil videre synes de vist bare, det er sejt.«

»Problemet er, at det bliver vi ved med at synes,« sagde kvinden med den göteborgske accent og gav hånd. »Nå, men jeg er altså Kerstin Holm, og jeg gætter på, at du er Elsa Grundström.«

Den sorte kvinde trykkede hendes hånd og sagde:

»Ja. Og det er dig, der afløser Jan-Olov, ikke? Så man bør vel ønske til lykke?«

»Det må tiden vise,« lo den göteborgskklingende kvinde. »Hvis jeg må sige det sådan. Og det her er Jon Anderson, det nye medlem af gruppen.«

Den høje unge mand gav hånd, bukkede høfligt for damerne og nikkede afmålt til den hvide mand.

»Jethro Tull?« sagde den sorte kvinde.

»Hvad?« sagde den høje unge mand.

»Var det ikke sangeren i Jethro Tull? Ham den småpatetiske med fløjten? Jon Anderson?«

»Nej, nej,« sagde den hvide mand alvorligt. »Han hedder Ian Anderson. Jon Anderson var forsanger i Yes. Et andet formidabelt superrockband.«

»Aha,« sagde den sorte kvinde og slap den unge mands hånd.

»Og du er ...?« spurgte han galant.

»Ja, undskyld. Elsa Grundström. Niklas Grundströms kone.«

Den høje unge mand så spørgende ud. Den hvide kom ham til undsætning:

»Pas nu på, hvad du siger, Yes. Niklas Grundström er chef for Afdelingen for Interne Undersøgelser.«

»Yes?!« udbrød den hvide mands hvide kone. »Er det ikke et opvaskemiddel?«

Den høje unge mand så efterhånden temmelig forvirret ud.

»Vi kalder ham Yes,« sagde den hvide mand. »Efter omtalte forsanger i Yes. Ikke efter opvaskemidlet.«

»Og du er –?« gentog Yes en anelse mindre galant med blikket på den hvide kvinde.

»Anja Söderstedt. Hvid dronning.«

»Og jeg er sort dronning,« sagde den sorte kvinde og pegede på det turbulente skakparti.

Den høje unge mand gav op. Han forlod gruppen med et nik og et yderst påklistret smil. Fotografen fandt det passende at tage et billede i netop dette øjeblik. Den unge mand sejlede ud i salen, blændet og perpleks.

»Lidt stiv i det, måske?« hviskede den hvide kvinde forsigtigt.

»Jeg *har* sagt, at I skal lade være med det dér, Arto,« formanede den göteborgskklingende kvinde. »Giv ham nu en chance.«

»Yes, sir!« sagde den hvide mand.

Hun sendte ham et opgivende blik og rystede på hovedet.

»Jeg vidste ikke, gruppen var blevet udvidet,« sagde den hvide dronning. »Arto fortæller ingenting. Heller ikke et ord om det dér tv-mord.«

»Du kan jo bare læse tabloidaviserne,« sagde den hvide mand forurettet.

Den göteborgskklingende nikkede.

»Der er desværre ikke tale om udvidelse, snarere om kompensation. Vi har jo måttet afgive en del af vores hovedkræfter. Blandt andet til din mand, Elsa.«

Den sorte kvinde nikkede.

»Der kan du se,« sagde den hvide ditto. »Hendes mand fortæller *hende* noget. *Du* fortæller aldrig *mig* noget.«

»Jeg troede ikke, det interesserede dig,« sagde den hvide mand spagt.

»Jon Anderson har været hos os et par måneder,« sagde den göteborgskklingende kvinde. »Og der er en kommende kollega mere til stede – hvor hun så putter sig.«

Fotografen tog et sidste skud af den brogede gruppe og gik videre gennem salen. Ind i søgeren gled nu en kvinde, som så ud til at være sidst i tyverne. Hun var iført et par lasede cowboybukser og viste sin piercede navle frem under en minimal lyseblå top. Hun var på vej over til en klynge mennesker med et champagneglas i hånden, men stoppede op midt i kameraøjet og fik et bønfoldende udtryk i øjnene. Fotografen bremsede aftrykkerfingeren, men sænkede ikke kameraet.

»Ikke mig,« teaterhviskede hun. »Det er pinligt nok i forvejen. Jeg anede ikke, at man skulle møde op i det store skrud.«

Fotografen kikkede rundt i salen. Dressniveauet var unægtelig en kende højere. Han nikkede. Hun takkede stille, banede sig vej gennem børnevrimlen og sluttede sig til klyngen med et friskt:

»Hejhej, her kommer jeg!«

Klyngen tav og så afventende på hende.

»Jeg ved ikke, om jeg burde kende nogen af jer,« fortsatte hun en anelse forceret. »Jeg har kun set A-gruppen på bil-

leder. Næh, jeg kender vist ikke nogen, men det burde jeg måske?»

»Det kommer an på, hvem du selv er,« sagde en stram og yderst velklædt herre og så stift på hende.

Uden at blinke stirrede hun lige så stift tilbage.

»Du har nok allerede draget en hel masse slutninger om mig, hvad?» sagde hun. »Dulle med navlepiercing og forvaskede cowboybukser. En angiver fra underverdenen, der trådte på en bananskræl og væltede ind til festen? Eller en indforskrevet callgirl? En partystripper?»

En mand lo højt omme bag hende. Højt og hjerteligt. Hun vendte sig om og så på ham. Lynene fra hendes øjne døde hen ved synet af den mellemlønne mand med blegnen på kinden og et par moderigtige plastbriller på næsen.

»Jeg ved godt, hvem du er,« sagde han venligt. »Kerstin har fortalt om dig. Ærgerligt, at jeg ikke får chancen for at arbejde sammen med dig.«

»Du er jo Paul Hjelm!« udbrød kvinden. »Brillerne narrede mig. Du lignede en administrator.«

»Hvad jeg efterhånden også er,« sagde manden og fingerede ved letvægtsbrillerne. »Inden længe får jeg også et armbåndsur. Så er forvandlingen komplet.«

Den unge kvinde rakte hånden frem og syntes pludselig helt at have tabt mælet.

»Paul Hjelm,« sagde hun bare.

Manden, hun havde kaldt Paul Hjelm, rystede hendes udstrakte hånd og sagde:

»Jeg må vel hellere præsentere, siden her ikke er nogen fra A-gruppen. Mine damer og herrer, Lena Lindberg, A-gruppens nye medlem, som tiltræder ...«

»I morgen. Og undskyld påklædningen. Jeg vidste ikke, at det var så formelt.«

»Det er det heller ikke,« sagde manden, hun havde kaldt Hjelm. »For de fleste er det vist bare en naturlig anledning til at hylde en mand, som vi har temmelig meget at takke for.«

»Jeg kan forstå, at Hultin var en ret så god chef ...«

»Det er først nu, da jeg selv er chef, at jeg fatter *hvor* god. Nå, men skal vi fortsætte præsentationen? Den strikse, velklædte herre, du lige forulempede, er chefinspektør Niklas Grundström – chef for Afdelingen for Interne Undersøgelser, altså en mand, man for alt i verden skal undgå at forulempe. Så har vi Ludmila Lundkvist, docent i slaviske sprog og din kommende kollega Gunnar Nybergs sambo.«

»Særbo,« sagde en lille, mørk kvinde med let russisk accent og nikkede til den unge kvinde. »Gunnar er det store læs derovre.«

Fotografen knipsede et par billeder. Blitzten sendte sine lyn gennem festsalen, som om et større tordenvejr var i anmarch. Manden med plastbrillerne fortsatte:

»Og afdelingschef Waldemar Mörner, A-gruppens formelle chef.«

Fotografen genkendte manden med de toupélignende lyse lokker og brændte blitzten af igen, så det perlehvide smil glimtede som en stjernekastet.

»Mig en ære,« sagde toupémanden og bukkede som en lakaj ved Solkongens hof.

»Aha,« sagde den unge kvinde og gloede på det mærkelige væsen. »Hvad stod I og snakkede om, da jeg kom og trængte mig på?«

Gruppens medlemmer skævede til hinanden for at se, om nogen af de andre kunne huske det. Til sidst sagde den lille kvinde med den svage russiske accent:

»Om børn, tror jeg nok.«

»Det er rigtigt,« sagde toupémanden. »Jeg har netop fået en faderskabssag på halsen. Eller det er måske lidt længere nede, man får det.«

»Længere nede?« røg det ud af den unge kvinde.

»Jeg sagde *ikke* langt ned i halsen, men længere nede *end* halsen. Hvorom alting er, påstår man, at jeg har en 25-årig søn et sted i Dalsland. Interessant tanke for en mand, der har haft kondom på stort set hele sit liv.«

Den unge kvinde tav og forstod, at hun ikke havde skabt

større krusninger på den selskabelige overflade ved at komme. Her blæste der allerede en frisk vind. De særeste billeder tonede frem for hendes indre øje.

De øvrige tog det med knusende ro – de var åbenbart vant til toupémanden og hans påfund. Fotografen tog endnu et billede. Af den unge kvindes måbende ansigt. Hun lod det ske.

»Nej,« sagde den russiske kvinde i et sagligt tonefald. »Samtalen startede vist med, at jeg sagde, at jeg er ked af, at jeg aldrig fik børn. Især nu, da jeg pludselig har fået et par voksne papbørn med i købet. Gunnars, mener jeg.«

»Papbørn –?« sagde den unge kvinde.

»Er det forkert?« spurgte russerinden uroligt. »Kan man ikke sige sådan?«

Det var hende åbenbart meget om at gøre at beherske sproget.

Den stramme, velklædte mand kom hende til hjælp:

»Eftersom vores ændrede familiemønster har betydet, at sproget er blevet beriget med ord som 'papfar' og 'papmor', burde man også kunne tale om 'papbørn'. Men jeg tror, det er første gang, nogen bruger det ord. I hvert fald i den sammenhæng.«

»Hvad er en papfar?« spurgte toupémanden, tilsyneladende nervøs for selv at være en af slagsen.

»Mors nye fyr,« sagde russerinden pædagogisk.

»Aha,« sukkede toupémanden lettet. »Ja, kvinder med børn styrer man selvfølgelig uden om. Det siger sig selv.«

»Jeg mener nu,« sagde den stramme og velklædte, »at det var noget helt andet, der udløste diskussionen. Nemlig hr. Waldemar Mörners totale mangel på tiltro til genetiske koder.«

»Lad os nu være rare ved hinanden,« sagde toupémanden gemytligt.

Den velklædte ignorerede ham og vendte sig smilende til den unge kvinde.

»Vi kunne jo benytte lejligheden til at sætte partystripperen på en lille prøve,« sagde han venligt.

»Nej, ved du nu hvad, Niklas!« udbrød manden, der var blevet kaldt Hjelm. »Har du stået og pønset på hævn hele tiden?«

»Kun lidt,« indrømmede den velklædte og brast i en overraskende lys drengelatter. »Men det er også en leg, en detektivleg. Om hvor god man er til at opsnappe ledetråde. Dem har der jo allerede været en del af. Så hvorfor ikke prøve?«

»Okay,« sagde den unge kvinde roligt. »Partystripperen er parat.«

Den velklædte så stift på hende og satte et sandt pokeransigt op:

»Hvilket eller hvilke af børnene er mine?«

Den unge kvinde så forbløffet på ham og kikkede derefter rundt i salen. Fotografen fulgte hendes blik. Der var mange børn, men de var ikke svære at skille ud fra hinanden. En lille mørkhåret fyr omkring de otte. Fire brune børn, hvis sorte mor straks lod sig udpege. Fire meget blonde børn, helt lyse i huden. Næh, fem, hvis man regnede den store pige med, der sad ved et bord og surmulede sammen med en jævnaldrende, mellemlønde pige. Endvidere et lille nys på en mørklødet mands mave samt to små piger med meget langstrakte ansigter, der tullede rundt og slog hinanden med deres rangler.

Den unge kvinde så længe på børneflokkens og tænkte sig om. Fotografen snuppede et billede. Med den listigt smilende gruppe som baggrund. Det blev dagens tredjebedste.

Så vendte hun sig om og sagde:

»Pigen ved bordet. Den mellemlønde, der ser så mopset ud.«

Den velklædte slog hænderne sammen med et triumferende klask. Manden, der var blevet kaldt Hjelm, skubbede plastbrillerne op mod panden og sagde:

»På sin vis er det rigtig nok. Det var nemlig det og intet andet, der bragte emnet på banen. At jeg gjorde mig til af, at det var lykkedes mig at lokke min datter Tova med. En helt usandsynlig præstation.«

Den unge kvinde så på ham og rynkede panden. Så vendte

hun sig spørgende mod den velklædte, der stod og gned sig henrykt i hænderne. Han så på hende – længe nok til, at hun begyndte at vise de første tegn på irritation.

Det var signalet.

»Det er de små sorte,« sagde han til sidst.

De grinede højt. Hele flokken.

Og hun højest af alle.

»Nå, men nu til noget helt andet,« sagde toupémanden og foldede et krøllet ark papir ud, som han havde fisket op af lommen.

»Jan-Olov!« råbte han absurd højt. »Tiden er ved at være inde til, at jeg må sige et par velvalgte ord! Som tak for alle årene!«

Nu fik kameraet selve festens genstand i søgeren. Det zoomede ind på ham, som han stod en halv snes meter borte under banneret med armen om en ældre, velholdt kvinde. Og det blev et billede af et særdeles afslørende ansigtsudtryk.

Dagens næstbedste billede.

Sjældent har så stor en næse været så rynket.

Toupémanden hoppede adræt op på en stol i den hensigt at avancere videre til bordet. Desværre hvilede stolens ene ben på en lille brandbil, så den kurede sidelæns med stor hastighed. Toupémandens højre ben var allerede oppe på bordet, og det venstre fulgte den rutsjende stol, så han endte med at stå i noget, der kun kunne kaldes spagat. I næste nu trak han det venstre ben til sig, fik det ind under bordet og satte fra med voldsom kraft. Hele bordet lettede og svævede et øjeblik lige over ham, mens han lå vandret et par meter oppe i luften.

Det var i det øjeblik, fotografen tog dagens bedste billede.

Tankelæsning, tænkte han. Lod det sig virkelig gøre? Og foregik det i så fald hele tiden? Sad der nogen derude og zoomede ind på hans tanker og fik sig et billigt grin over, hvor små de var, og hvordan de kørte i ring?

For det var efterhånden nærmest den eneste tanke, han tænkte.

Om dagen var den lidt komisk. Så kunne han selv grine ad den. Men om natten følte han sig nærmest hjemløst. Da var der ikke overskud til at grine.

Ikke overskud til noget som helst.

Så trangt, alting var så trangt. Ingen plads at røre sig på nogen steder. Væggene rykkede så tæt på om natten.

Han havde aldrig før været i nærheden af et fængsel. Det havde dårligt nok eksisteret i hans bevidsthed. Det hørte en anden verden til. Samfundets skyggeside. Som almindelige mennesker aldrig ser.

Og han måtte vel betegne sig selv som et ret almindeligt menneske. Villa i Bagarmossen. Ikke noget ekstravagant. En ret almindelig familie med teenagebørn og alt for selskabelige naboer. Journalist uden at være blevet noget stort navn. Ærefuld retrætepost efter et par årtier på en af Stockholms tabloidaviser. Lidt i stil med et guldur.

Det skulle have været så nemt, nærmest en ren loppetjans. Meget mindre redaktionelt arbejde, ingen ørkesløse reportageriser rundt i landet, ingen ødelagte weekender. I det hele taget noget mindre opslidende. En tv-klumme to gange om ugen, det var stort set, hvad han behøvede at yde for sin fuld-tidsstilling.

Udsigt til at køre på frihjul de godt ti år indtil pensionen. En behagelig, misundelsesværdig tilværelse.

Han var ikke intellektuel, ingen kultursnob, ingen ånds-

aristokrat. Han var en helt almindelig journalist, der foragtede kultursiderne og anså dem for en overflødig luksus. Han praktiserede dagligt det såkaldte »kultursidegreb« – den særlige teknik, ved hjælp af hvilken man bladede forbi kulturstoffet uden overhovedet at tænke over det.

Næh, han var en helt almindelig nyhedsjournalist med holdninger, som han mente svarede meget godt til den almindelige svenskers. Han var en hvid middelklassemand i den sene middelalder, hvis kone lavede mad til ham hver dag; han gik ind for militæret, bilismen og industrialismen; han holdt af at se fodbold og atletik i fjernsynet og at tage på fisketur i virkeligheden; han satte nu og da et par hundredlapper på en travhest; han var overbevist om, at mindst 95 procent af kriminaliteten i landet blev begået af narkotikapåvirkede indvandrere. Han burde have alle forudsætninger for at nyde den frihjulskørsel, der pludselig bød sig.

Det var næsten som at vinde i lotto.

Okay, det var begrænset, hvor meget fjernsyn han havde set i sin tid. Film, sport, nogle familieprogrammer på den statslige kanal. Hans stemme skulle være »folkets«, et supplement til de professionelle tv-anmelderes. Redaktionen forestillede sig vel nogle letbenede betragtninger til forsvar for den kulørte underholdning.

Omtrent ligesom i avisen selv.

Og så gav han sig til at se fjernsyn. Meget. Han så fjernsyn døgnet rundt. Alle kanaler. Det var en del af jobbet. En digitalpakke som frynsegode.

Den svenske mands våde drøm.

Alligevel gik det, som det gik.

Han fattede ikke selv hvordan eller hvorfor eller fra hvilke dybder, men han mobiliserede den allerhelligste vrede, han nogensinde i hele sit normaltempererede liv havde følt.

Han troede ikke sine egne øjne.

Var det virkelig muligt, at det var det her, der styrede så mange menneskers liv? Dette ... *lort* var for mild en betegnelse. Han kunne ikke finde en glose, der var lav nok. Han

kunne ikke forlige sig med, at sådan noget overhovedet var kommet ind i den menneskelige sfære.

Og han mente ellers, at han var ret hærdet. På ret sikker grund.

Det var rent uhyrligt, hvad der døgnet rundt blev sprøjtet direkte ind i folks bevidsthed. Konstant fordummende reklamer med korte afbrydelser for at give plads til – tro det eller ej – endnu mere fordummende programmer. Soap, dokusoap, gæt-og-vind-programmer, sexsnak med pseudoberømtheder, såkaldte dokumentarprogrammer nærmest uden research, stadig mere amatøragtige sportsudsendelser. Såkaldte »koncepter«, som alverdens lande helt ukritisk købte for astronomiske summer. Reklamerne fremstod pludselig som mediets forsonende islæt.

Hvordan kunne hele den vestlige verden på så få år have mistet enhver basal fornemmelse for kvalitet?

Det stod ham pludselig klart, som i en religiøs åbenbaring, at historien ville dømme denne epoke som fortabt. En død tid, hvor generation efter generation blev likvideret mentalt – og med styrets velsignelse. Hvor børn aldrig fik en chance for at blive voksne, og hvor voksne blev degraderet til børn – men børn uden nogen form for kreativitet eller intelligens; uden noget af alt det, der var barndommens sande adelsmærke.

Hans første tv-klumme blev et rødglødende angreb på hele det reklamebaserede tv-medie. Det første i uhyggeligt mange år. En tekst, der skilte sig så markant ud fra resten af avisen, at den fik en enorm gennemslagskraft.

Det var mere held end forstand, at den kom i. Redaktøren måtte ganske enkelt have siddet og sovet.

Og således blev han af alle mennesker – mod alle odds – til tv-industriens fjende nummer ét. I en af Sveriges største aviser, en af landets mest læste publikationer.

Redaktionen fik først et føl på tværs. Chefredaktøren gav ham et møgfald – og fyrede ham på gråt papir. Men så begyndte reaktionerne at strømme ind – fra kulturgarden, jovist, men frem for alt fra såkaldt almindelige mennesker. Folk som

ham selv. Endelig, sagde man, endelig én, der tog bladet fra munden og sagde alt det, man hele tiden gik rundt og tænkte, men absolut ikke havde lov til at tænke.

At det ganske land blev spist af med lort. Som om det var føde.

Og han fik lov at blive. Han sad derhjemme i selvmordstanker og græmmede sig, da chefredaktøren ringede og bad om undskyld. I stedet for fyresedlen fik han en klækkelig lønforhøjelse. Han kom pludselig i fjernsynet, sad og sagde direkte ind i kameraet, at de måtte tage sig sammen, at det ikke kunne fortsætte sådan. Og hans tv-klumme blev Sveriges mest læste tekst.

Det var næsten, som om et enkelt menneske kunne ændre alting.

Efter en tid begyndte der at udkrystallisere sig en helt specifik genstand for hans kritik. Et hadeobjekt. Klummerne stillede stadig mere skarpt på de selvstændige tv-produktionselskaber i almindelighed og ét af dem i særdeleshed.

Det var de selvstændige produktionselskaber, der indkøbte »koncepter« fra USA. Det absurde ord dækkede over noget så banalt som programidéer. Ingen svensker turde længere gøre sig sine egne tanker om udformningen af et tv-program – den slags måtte overlades til marketingsfolk med uhyre bekostelige seerundersøgelser i ryggen. I stedet importerede man elendige amerikanske idéer, der allerede var markedstestet med skarptslebne videnskabelige instrumenter, udformet på privatsponsorerede universiteter og afprøvet på den vestlige verdens absolut og målbevidst mindst almindennede offentlighed. Kanonføden. De biologiske enheder, der havde fået til livsopgave at rydde op efter de kapitalstærke og – om nødvendigt – dø heltedøden i de kapitalstærkes krig. Dem, der skulle gødes med fjernsyn. Fødres og medicineres og holdes i skak som svinene i deres bokse. Fedekvæget, som det gjaldt om at holde i live og samtidig passivt; folk måtte under ingen omstændigheder bryde ud af båsene og boksene og begynde at reflektere over deres tilværelse og livsvilkår. *Kunstigt en-*

gagement var løsenet. Sørg for, at hjernerne ikke tørrer fuldstændig ind, men sørg samtidig for at omkanalisere ethvert engagement til garanteret harmløse og reklamepåvirkelige domæner. At seernes eneste protestmulighed var at lægge sig ud – svulme op til groteske proportioner – kunne accepteres som en sund passiv protest.

Og nu steg også den europæiske gennemsnitsvægt, ikke mindst den svenske, med rekordfart. Både børns og voksnes.

Alt – simpelthen *alt* – i disse »koncepter« gik ud på at få så mange seere som muligt til at se reklamerne. Programmerne blev tilrettelagt med henblik på at indlægge så mange og så lange reklameblokke som muligt, uden at seeren mærkede nogen egentlig forskel. Kvalitet og seertal var for længst blevet synonyme.

Denne tilgang overførte de selvstændige produktionsselskaber nu blindt til svensk tv. Og der var især ét af dem, han havde set sig ond på. Det var altid værst. Hver gang man troede, at bunden var nået, at nu kunne man simpelthen ikke synke dybere, kom TV Partytime og slog verden med forbløffelse. De var også dristigst – vidt og bredt beundrede for deres evne til at skabe nye »koncepter«. Ægte svenske »koncepter«.

Som siden blev solgt til udlandet. Dog ikke til USA.

Nu var reality-tv jo ikke noget nyt – seerne havde mange års træning i at se virkelige mennesker spille forskruede versioner af sig selv i de mest kunstige og ydmygende situationer – men Partytimes nye dokusoap fik ham til at se rødt. For alvor. Det var ikke længere nok at skrive; mere direkte indgriben var påkrævet.

Det blev hans undergang.

En undergang af de spektakulære.

TV Partytimes nye dokusoapsatsning hed *Makeover* og udspillede sig på et stort svensk hospital.

Mange svenske hospitaler befandt sig efterhånden i en mærkelig tilstand mellem offentligt og privat eje. En utroligt lukrativ gråzone, hvor strukturerne var lige så diffuse, som

fordelingen var krystalklar: Det offentlige formelig pumpede penge ud til diverse aktionærer. Uden at få noget igen. Landstingene, de regionale politiske instanser, som – i hvert fald officielt – havde ansvaret for landets sygehuse, var ofte domineret af et parti, der helst så landstingene nedlagt og sygehusene privatiseret. Resultatet af dette paradoks var, at landstingene helt bevidst drev sig selv i økonomisk ruin for at vise, at de ikke fungerede. Man bestræbte sig ganske enkelt på at gøre arbejdet så dårligt som muligt. Stik mod landets love solgte man uden at tøve ud af hospitalerne, som dermed kom over i gråzonens forjættede land, alle aktieejeres paradys, hvor de ganske enkelt fik en masse penge forærende af samfundsborgerne. Det var så tæt på et godt, gammeldags monopol, som man kunne komme. Dér lå man trygt og godt i en juridisk trædemølle, et offentlighedens Punkt 22, godkendt af politikerne, men i strid med lovene, og skovlede penge ind. Jo længere dette Punkt 22 bestod, des bedre. Og for enden af den lange, lyse tunnel anede man desuden et andet, endnu klarere lys: et gennemprivatiseret sygehusvæsen. Det bar allerede den vej. Førsteklasses hospitaler til kapitalejere og særligt udvalgte medarbejdere, andenklasser til resten. Der skulle meget til for at bremse den udvikling. Vejen var allerede banet.

Og på et af disse hospitaler udspillede *Makeover* sig. TV Partytime havde købt sig ind på Plastikkirurgisk Afdeling for et halvt år. Af de mange tusinde aspiranter havde man udvalgt en snes personer, som var utilfredse med deres udseende. Deltagerne skulle gennemgå en total forvandling, en *makeover*, kvit og frit, fra tøjstil og frisure til ansigt og kropform. Henvend halvdelen røg ud og fik aldrig chancen. Ugen begyndte med en afstemning i søndagsudsendelsen *Makeover Selection*. Samtlige kandidater stemte anonymt om, hvem af de andre der skulle have lov til at blive forvandlet. De, der fik flest stemmer, gik i gang med deres »makeover«. Plastikkirurgerne indledte forvandlingen: Ølmaver forsvandt, næser blev halveret og dobbelthager fjernet; skuldre blev bredere, kinder strammere, bryster større, læber fyldigere og penis-

ser længere. Derefter kom turen til makeupartister, stylister og modedesignere, og om lørdagen var det tid til den første store test, programmets hovednummer *Makeover Lookalike*, selvfølgelig midt i primetime. Her blev den forvandlede deltager lukket ind i et lokale med otte »lookalikes«, altså personer der så omtrent ligesådan ud, og nu gjaldt det People's Voice: Seerne skulle gætte, hvem af de ni, der var den forvandlede, og afgive deres bud ved at ringe til et af ni numre, et for hver person i studiet (formedelst 30 kroner pr. opkald). Et billede af den forvandlede *før* forvandlingen var hele tiden på skærmen, og slap man gennem dette nåleøje – altså hvis seerne gættede *forkert* – gik man videre til den store finale. Sådan skulle det køre videre, indtil man havde ti finalister, og det var tid til *Makeover Final*. Her var det de udstemte deltageres tur til med al deres skuffelse som resonansbund at stemme om den bedste makeover. Samtlige hverdage blev der desuden sendt halvtimes udsendelser, dels fra selve makeover-processen (med saftige operationsbilleder), dels fra de gemakker, hvor deltagerne sad og ventede. Tabloidaviserne havde for længst informeret om de verserende intriger, idet alle udsendelserne blev optaget flere dage i forvejen, ligesom der allerede var ydet økonomisk kompensation for de kirurgiske komplikationer.

TV Partytime syntes selv, at de havde skabt den optimale syntese mellem hospitalssoap og dokusoap.

Ifølge flere af hinanden uafhængige kilder havde *Makeover* fordoblet hospitalets budget, men disse forlydender lod sig dog ikke bekræfte. Selv ikke de mest dybdeborende erhvervsjournalister kunne gennemskue de økonomiske transaktioner.

Han var alene hjemme, da han sad og så det første afsnit. Familien var bortrejst. Og det slog benene væk under ham. Han satte sig straks til computeren for at skrive sin klumme. Men hænderne nøjedes ikke med at skælve let – et godt tegn, et tegn på at han var tændt. Nej, hænderne formelig *rystede*. Hans fingre ville aldrig kunne ramme de rigtige taster.

Og pludselig var ordene ikke længere nok.

Det stod ham pludselig klart, at hverken produktionsselskabet eller tv-mediet som sådan nogensinde ville lade sig påvirke af ord. For det var ikke sådan, de brugte ordene. Som samtale, som dialog. Nej, de brugte ordene som maskering. *Som om* de samtalede.

Her var der brug for et helt andet sprog.

Derefter blev det uklart. Måske var det på det tidspunkt, tankelæsningen begyndte. Fra det øjeblik blev hans erindring i hvert fald mere og mere tåget.

Han kunne huske, at han lagde en pistol ned i tasken. Et levn fra hans tid i hjemmeværnet. Han kunne også huske, at han havde ladet den. Han kunne tilmed huske, at han skød. Men han huskede ingen personer. Ikke et eneste menneske.

Og det var alt sammen meget underligt.